

Sygnatura akt II AKa 17/22

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2022 r.

4 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Wiesław Pędziwiatr /spr./

Sędziowie: SA Jerzy Skorupka

SA Artur Tomaszewski

Protokolant: Joanna Rowińska

6 przy udziale Wiesława Bilskiego prokuratora Prokuratury (...)

7 po rozpoznaniu 16 marca 2022 r.

8 sprawy K. K.

9 oskarżonego z art. 280 § 2 kk, art. 13 § 1 kk w związku z art. 280 § 2 kk, art. 280 § 1 kk, art. 280 § 1 kk, art. 280 § 1 kk

10 na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i prokuratora

11 od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

12 z 15 listopada 2021 r., sygn. akt III K 265/21

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od K. K. na rzecz Skarbu Państwa wydatki związane z postępowaniem odwoławczym i wymierza mu 1800 złotych opłaty za to postępowanie.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 17/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

<p>1. CZEŚĆ WSTĘPNA</p>	
<p>0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 15 listopada 2021 roku w sprawie III K 265/21 dotyczący K. K. oskarżonego o to, że:</p> <p>1. w dniu 22 czerwca 2019 roku we W., działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z D. K., dokonali rozboju na osobie H. S. w ten sposób, że doprowadzając go do stanu bezbronności poprzez posłużenie się nożem i bronią pneumatyczną i kierując je w jego stronę oraz grożąc mu uszkodzeniem ciała, zażądali wydania portfela oraz telefonu</p>	

a następnie dokonali kradzieży należących do H. S. telefonu komórkowego marki H. (...) o wartości 580 złotych oraz pieniędzy w kwocie 250 złotych, czym działali na szkodę pokrzywdzonego,
tj. o czyn z art. 280 § 2 kk;

2. w dniu 22 czerwca 2019 roku we W., działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z D. K., usiłowali dokonać rozboju na osobie M. G. w ten sposób, że doprowadzając go do stanu bezbronności poprzez posłużenie się nożem i bronią pneumatyczną i kierując je w jego stronę oraz grożąc mu uszkodzeniem ciała, zażądali wydania portfela lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na nieposiadanie żadanego mienia przez

pokrzywdzonego,
***tj. o czyn z art.
13 § 1 kk w zw.
z art. 280 § 2
kk;***

3. w dniu
22 czerwca 2019
roku we W.,
działając z góry
powziętym
zamiarem,
wspólnie i w
porozumieniu z
D. K., dokonali
rozboju na
nieustalonej
osobie w ten
sposób, że
doprowadzając
go do stanu
bezbronności
poprzez
przytrzymywanie
za kurtkę i
grożąc mu
uszkodzeniem
ciała, zażądali
wydania
pieniędzy oraz
telefonu a
następnie
dokonali
kradzieży
należących do
niego telefonu
komórkowego o
nieustalonej
marki oraz
pieniędzy w
kwocie 10
złotych, czym
działali na
szkodę
pokrzywdzonego,
***tj. o czyn z art.
280 § 1 kk;***

4. w dniu
22 czerwca 2019

roku we W.,
działając z góry
powziętym
zamiarem,
wspólnie i w
porozumieniu z
D. K., dokonali
rozboju na
nieustalonej
osobie w ten
sposób, że
doprowadzając
go do stanu
bezbronności
poprzez
kopnięcie oraz
przytrzymywanie
i grożąc mu
uszkodzeniem
ciała zażądali
wydania
pieniędzy oraz
telefonu, a
następnie
dokonali
kradzieży
należących do
niego telefonu
komórkowego
nieustalonej
marki oraz
pieniędzy w
kwocie 70
złotych, czym
działali na
szkodę
pokrzywdzonego,
**to jest o czyn z
art. 280 § 1 kk;**

5. w dniu
30 lipca 2019
roku we W.,
działając z góry
powziętym
zamiarem,
dokonał rozboju
na osobie W. W.
w ten sposób, że
doprowadzając

go do stanu
bezbronności,
poprzez
szarpnięcie za
lewy bark i
posłużenie się
bronią
pneumatyczną,
kierując ją w jego
stronę i grożąc
mu
pozbawieniem
życia, zażądał
wydania
pieniędzy oraz
telefonu, a
następnie
dokonał
kradzieży
pieniędzy w
kwocie 570 zł,
czym działał na
szkodę
pokrzywdzonego,
**tj. o czyn z art.
280 § 1 kk;**

którym, tenże
Sąd orzekł, że:

I. uznaje
oskarżonego K.
K. za winnego
tego, że:
działając w
warunkach ciągu
przestępstw, z
góry powziętym
zamiarem,
wspólnie i w
porozumieniu z
D. K.:

- w nocy 22
czerwca 2019
roku we W.,
posługując się
nożem i bronią
pneumatyczną,
które skierowali

w stronę H. S. zażądali wydania portfela oraz telefonu komórkowego, a następnie dokonali kradzieży należących do niego pieniędzy w kwocie 250 złotych oraz telefonu komórkowego marki H. (...) o wartości 580 złotych, czym działał na szkodę pokrzywdzonego,

- w nocy 22 czerwca 2019 roku we W., posługując się nożem i bronią pneumatyczną, które skierowali w stronę M. G. usiłował dokonać kradzieży należącego do niego portfela z pieniędzmi lecz zamierzonego celu nie osiągnął, gdyż pokrzywdzony nie posiadał żądanego mienia, tj. popełnienia przestępstw z art. 280 § 2 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 280 § 2

kk w zw. z art.
91 § 1 kk przy
zastosowaniu
art. 60 § 1
i 6 pkt. 2
kk wymierza
mu karę 1
(jednego) roku i
6 (sześciu)
miesiący
pozbawienia
wolności oraz na
podstawie art.
33 § 2 kk
karę grzywny w
wysokości 100
(stu) stawek
dziennych po 50
(pięćdziesiąt) zł
każda;

II. uznaje
oskarżonego K.
K. za winnego
tego, że:
działając w
warunkach ciągu
przestępstw, z
góry powziętym
zamiarem,
wspólnie i w
porozumieniu z
D. K. oraz
samodzielnie:

- w nocy 22
czerwca 2019
roku we W.,
wspólnie i w
porozumieniu z
D. K., używając
wobec
nieustalonej
osoby przemocy
poprzez
przytrzymywanie
za kurtkę
zażądali wydania
pieniędzy oraz
telefonu

komórkowego a następnie dokonali kradzieży należących do niej telefonu komórkowego nieustalonej marki oraz pieniędzy w kwocie 10 złotych, czym działali na szkodę pokrzywdzonego,

- w nocy 22 czerwca 2019 roku we W., wspólnie i w porozumieniu z D. K., używając przemocy wobec nieustalonej osoby poprzez przytrzymywanie i kopnięcie zażądali wydania pieniędzy oraz telefonu komórkowego, a następnie dokonali kradzieży należących do niej telefonu komórkowego nieustalonej marki oraz pieniędzy w kwocie 70 złotych, czym działali na szkodę pokrzywdzonego,

- w dniu 30 lipca 2019 roku we W. dokonał rozboju na osobie W. W.

w ten sposób, że doprowadzając go do stanu bezbronności, poprzez szarpnięcie za lewy bark i posłużenie się bronią pneumatyczną, kierując ją w jego stronę i grożąc mu pozbawieniem życia, zażądał wydania pieniędzy oraz telefonu, a następnie dokonał kradzieży pieniędzy w kwocie 570 zł, czym działał na szkodę pokrzywdzonego tj. popełnienia przestępstw z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk przy zastosowaniu art. 60 § 1 i 6 pkt. 3 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 kk karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 50

(pięćdziesiąt) zł
każda;

III. na
podstawie art.
85 § 1 kk i art.
86 § 1 kk i art.
91 § 2 kk przy
zastosowaniu
art. 4 § 1
kk orzeczone
w punkcie I
i II kary
pozbawienia
wolności łączy i
wymierza karę
łącną 1
(jednego) roku
i 10 (dziesięciu)
miesięcy
pozbawienia
wolności;

IV. na podstawie
art. 85 § 1 kk
i art. 86 § 1
kk w zw. z art.
91 § 2 kk przy
zastosowaniu
art. 4 § 1
kk orzeczone w
punkcie I i
II kary grzywny
łączy i wymierza
oskarżonemu
karę łączną
grzywny w
wysokości 150
(stu
pięćdziesięciu)
stawek
dziennych w
wysokości po 50
(pięćdziesiąt) zł
każda;

V. na podstawie
art. 63 § 1
kk na poczet
orzeczonej kary

łączniej
pozbawienia
wolności zalicza
oskarżonemu
okres
zatrzymania i
tymczasowego
aresztowania w
sprawie od
godziny 16.20
dnia 14 lipca
2021 r. do
dnia 15 listopada
2021 r.;

VI. na podstawie
art. 46 § 1
kk orzeka wobec
oskarżonego K.
K. obowiązek
naprawienia
wyrządzonej
szkody poprzez
zapłatę na rzecz
H. S. kwoty
250 (dwieście
pięćdziesiąt)
złotych;

VII. na
podstawie art.
46 § 1 kk
orzeka wobec
oskarżonego K.
K. obowiązek
naprawienia
wyrządzonej
szkody poprzez
zapłatę na rzecz
W. W. kwoty
570 (pięćset
siedemdziesiąt)
złotych;

VIII. na
podstawie art.
624 § 1 kpk i
art. 17 ustawy
o opłatach w
sprawach

<p>karnych zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.</p>	
<p>0.11.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	
<p>0.11.3. Granice zaskarżenia</p>	
<p>0.11.3.1. Kierunek i</p>	

zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia –	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut apelacji prokuratora		
3.1.	<u>Zarzut</u> rażącą niewspółmierność orzeczonych za ciągi przestępstw	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

opisane w pkt I i II sentencji wyroku kar jednostkowych, w wyniku niesłusznego zastosowania podstawy do nadzwyczajnego złagodzenia, odpowiednio 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, a następnie przy zastosowaniu jedynie nieznacznej kumulacji wymierzenie kary łącznej 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, z uwagi na to, iż kary te nie uwzględniają w dostateczny sposób stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów, planowanego sposobu działania oskarżonego i jego przygotowania do popełnienia przestępstw, dominującej roli w ramach wspólnego dokonywania przestępstw z innym

	<p>współoskarżonym, celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara ma spełnić w stosunku do sprawcy, a także potrzeb prewencji ogólnej w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa oraz nie uwzględnienia wagi okoliczności obciążających oraz braku istotnych okoliczności łagodzących wymiar kary, co w konsekwencji powoduje wymierzenie oskarżonemu kar jednostkowych oraz kary łącznej jako zbyt łagodnych.</p>			
<p>Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Sąd Apelacyjny</p>				

**zważył, co
następuje:**

Apelacja
prokuratora
okazała się
niezasadna.

Argumentację
skarżącego
uznano za
niewystarczająco
przekonującą o
nietrafności
rozstrzygnięcia o
karach
wymierzonych
K. K. za
przypisane mu
ciągi
przestępstw
stanowiących
czyny
kwalifikowane z
art. 280 § 2 k.k. i
art. 280 § 1 k.k.

Nie można
oczywiście
odmówić racji
oskarżycielowi
publicznemu
podnoszonych w
tej części jego
apelacji, w której
podkreśla wagę
okoliczności
obciążających
oskarżonego w
tym zwłaszcza
element odbioru
psychicznego
ataku
oskarżonego i
jego kolegi na
pokrzywdzonych
i wyobrażanego
przez nich stanu
zagrożenia ich
zdrowia czy

nawet życia.
Lecz wywody
Sądu
Okręgowego
jasno wskazują,
że miał on i
tę okoliczność
na uwadze. Choć
zwraca uwagę,
że przemoc
fizyczna wobec
pokrzywdzonych
była na niskim
poziomie, to
jednak
podkreśla w
swym
uzasadnieniu
fakt przeżyć
psychicznych
przez
pokrzywdzonych
(zob. s. 11
uzasadnienia i
odniesienie do
przeżyć H. S. i M.
G.). Jednak nie
można pominąć,
że inne
okoliczności
akcentowane
przez skarżącego
zostały
uwzględniane
przez Sąd I
instancji. Wszak
z ustaleń Sądu
a quo wynika
jednoznacznie,
że miał on na
uwadze i to,
iż oskarżony był
pomysłodawcą
wspólnych z
D. K. działań,
uwzględnił fakt,
że to oskarżony
wziął pistolet
pneumatyczny
oraz przekazał

D. K. nóż.
Ustalenia Sądu meriti wskazują także na niepominięcie faktu, że to oskarżony dominował w toku planowania czynów i ich wykonywania. Nie zlekceważył także faktu agresywnego zachowania oskarżonego i kopnięcie przez niego nieustalonego pokrzywdzonego. Nie można także pominąć i tej okoliczności, do której odnosi się skarżący, że Sąd meriti miał na uwadze rolę i znaczenie oskarżonego w przestępczych zachowaniach z udziałem D. K.. Podkreślił tenże Sąd, że to on był pomysłodawcą tych wspólnych zachowań i jego roli w ich toku, czemu dał wyraz wymierzając oskarżonemu kary pozbawienia wolności wyższe (surowsze) niż orzeczona została wobec współsprawcy.

Należy jednak odmówić racji skarżącemu w tym zakresie, w którym kwestionuje on znacznie wpływu wysokości wyrządzonej szkody na wagę czynu i następnie na wymiar kary. Wszak łatwo sobie wyobrazić sytuację, gdy sprawcy napadają na konwojujących miliony złotych i terroryzując ich bronią zabierają tak wielką kwotę nie wyrządzając konwojentom żadnej szkody fizycznej. Czy wtedy można powiedzieć, jak czyni to skarżący w niniejszej sprawie, że wysokość szkody nie ma znaczenia na wymiar kary? Na pewno nie. Jeśli więc wielkość wyrządzonych pokrzywdzonym szkód była niewielka, a dolegliwości fizyczne prawie żadne (kopnięcie w udo nie spowodowało większych, wykazanych

dowodowo
obrażeń) to
okoliczność ta
prawidłowo
została
wyeksponowana
przez Sąd I
instancji, jako
mająca wpływ
na wymiar kary,
bo szkodliwość
społeczna
takiego czynu
jest niewątpliwie
niższa niż gdyby
takie obrażenia
pokrzywdzonym
zostały
spowodowane.
Jest oczywistym,
że zachowania
sprawców
powodujące
skutki
negatywne dla
pokrzywdzonych
w zakresie ich
zdrowia
musiałby być
brane pod
uwagę, jako
okoliczności
potęgujące
stopień winy
i szkodliwość
społeczną takich
zachowań. Jeśli
tak jednak nie
było to należało
to uwzględnić w
ocenie zachowań
oskarżonego i
prawidłowo
uczynił to Sąd I
instancji.

Nie można także
zaakceptować
twierdzenia
oskarżyciela

publicznego, że niezasadnie Sąd I instancji miał na uwadze motywację oskarżonego dopuszczającego się przestępczych zachowań. Otóż takie stanowisko prokuratora – w taki sposób jak w apelacji wyrażone – pozostaje w oczywistej sprzeczności z dyrektywami wymiaru kary. Wszak szczególne przesłanki jej wymiaru określone w art. 53 § 2 k.k. jednoznacznie wskazują, że motywacja zachowania sprawcy jest przez Sąd uwzględniana przy orzekaniu kary. Oskarżony wyjaśnił, dlaczego zdecydował się na popełnianie przestępstw, czym było to spowodowane i okoliczności tej w postaci braku wsparcia oskarżonego ze strony jego matki nie neguje skarżący, a wręcz ją potwierdza.

Zatem nie sposób uznać, że nie powinna ona wpływać na wymiar kary. Ze wszech miar słusznie uwzględnił ją Sąd Okręgowy.

Należy przyznać rację skarżącemu, że w odniesieniu do sprawców młodocianych nie powinno dochodzić tylko do „(...) kierowania się wyłącznie celami wychowawczymi z art. 54 § 1 k.k.” (cytat z apelacji).

Trzeba mieć na względzie, że art. 54 § 1 k.k. nie pozwala na rezygnację z ustawowych dyrektyw wymiaru kary, a jedynie na pierwszym miejscu - spośród dyrektyw określonych w art. 53 k.k. stawia względy wychowawcze.

Położenie akcentu na prewencję specjalną nie eliminuje zatem wcale ogólnego wymagania kierowanego do

sądu, zgodnie z którym wymierzona sprawcy - również młodocianemu - kara powinna odpowiadać stopniowi jego winy i społecznej szkodliwości czynu, a także względom prewencji generalnej, rozumianej jako kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Zatem status młodocianego i "względy wychowawcze", nie mają samodzielnego bytu jako podstawa szczególnego kształtowania wymiaru kary (złagodzenia kary), a stanowią jedynie punkt wyjściowy i muszą być zestawione z pozostałymi okolicznościami podmiotowymi i przedmiotowymi mającymi znaczenie dla wymiaru kary. Przy czym istotnymi przesłankami przy ustaleniu kary młodocianemu

sprawcy winien być stopień jego zdemoralizowania, tryb życia przed popełnieniem przestępstwa, zachowanie po jego popełnieniu, motyw i sposób działania.

Czynniki te mogą przeważać tak dalece, że zasadne będzie wymierzenie nawet bardzo młodemu wiekiem sprawcy kary w górnych granicach ustawowego zagrożenia.

(wyrok SN z 10.11.2020 r., V KK 617/18, LEX nr 3276382).

Jeśli jednak apelujący nie podważa okoliczności w sprawie tej podkreślonej przez Sąd I instancji, a to faktu, że oskarżony po raz pierwszy wszedł w kolizję z prawem, że w istocie miał on pozytywną opinię środowiskową to K. K. nie jawi się, jako młoda, wysoce zdemoralizowana

postać. Jego przestępcze zachowania wynikały z sytuacji, w której się znalazł i z powodu braku doświadczenia życiowego nie był sobie w stanie z nią poradzić. Sąd miał na uwadze także i te okoliczności, które wymienia skarżący czyli sposób działania, wielość zachowań, charakter popełnionych czynów lecz w przeciwieństwie do skarżącego uznał, że nie mogą one przeważać, w tej konkretnej odnoszącej się do oskarżonego sytuacji, nad wychowawczą funkcją kary i sprowadzić jej wymiar do bezwzględnego i rażąco surowego potraktowania tego stojącego wszak na progu dorosłego życia młodego człowieka. Apelujący twierdzi, że Sąd nie nadał odpowiedniej wagi

okolicznościom obciążającym. W tych warunkach zaakcentowania wymaga fakt, że Sąd ten miał bezpośredni kontakt z oskarżonym i jeśli uznał, że jego deklaracje o chęci wyrównania szkody pokrzywdzonym, żal za popełnienie tych czynów i okazana skrucha są szczere, a w konsekwencji położył nacisk na powinność wychowawczego oddziaływania kary na oskarżonego to nie przekonują twierdzenia, że kary (jednosetowe i łączna) wymierzone oskarżonemu są nieakceptowalne społecznie, bo za łagodne.

Sąd Apelacyjny odrzuca argumentację przytoczoną przez prokurator, że w „(...)realiach społeczeństwa informatycznego i krótkich, prostych informacji, nie

ma niestety w społeczeństwie miejsca na pogłębioną analizę stanu faktycznego sprawy i przesłanki sądowego wymiaru kary”(s. 9 apelacji). Być może w społeczeństwie nie ma miejsca na pogłębioną analizę stanu faktycznego i przesłanek sądowego wymiaru kary, ale wszak to Sąd wymierza kary według własnego uznania w granicach przewidzianych przez ustawę i żadne oddziaływania społeczne (negatywne – przeciwko oskarżonemu, czy pozytywne – za oskarżonym) nie powinny i nie mogą wpływać na wymiar kary, zwłaszcza zaś bezrefleksyjność odbiorców informacji mediów społecznościowych czy tradycyjnych. Sąd winien kierować się regułami prawa

oraz baczyć, aby wymierzyć karę odpowiadającą stopniowi zawinienia, a nie społecznymi oczekiwaniami, mając na uwadze wszystkie istotne okoliczności obciążające, ale i łagodzące. Za rozstrzygnięcie sprawy, w tym za wymiar kary, odpowiada Sąd i tylko gdy rozstrzygnięcie to jest rażąco niesprawiedliwe, w sposób bijący w oczy kara nie da się zaakceptować jako nad wyraz łagodna interweniować powinien Sąd odwoławczy.

W żadnym razie nie przekonuje ta część argumentacji prokuratora zwracającego uwagę na społeczny odbiór wymierzonej kary, który wpływa również na ocenę organów wymiaru sprawiedliwości. Zupełnie niezrozumiała jest ta część motywacji skargi prokuratora, w

której podnosi,
że kara
nadmiernie
łagodna zaburza
prawdziwy obraz
wymiaru
sprawiedliwości,
a co więcej
może prowadzić
do odmiennych
wniosków, „(...)a
nawet
utożsamiania
samowoli z
niezawisłością
sędziowską” (s.9
apelacji). Sąd
Apelacyjny
stanowczo
sprzeciwia się
takim
twierdzeniom i
traktuje je, jako
nieuprawnione,
pozostające poza
normami
proceduralnymi
i materialnymi
wpływające na
orzeczenie Sądu.
Zawiera ta teza
sugestię
postępowania w
tej sprawie w
sposób
sprzeczny z
tymi normami
i samowolne
wbrew ich
brzmieniu
orzeczenie o
karach.
Twierdzenie, że
wymiar kary
mieszczącej się
w materialnie
dopuszczalnych
granicach to
wyraz samowoli
i nadto

utożsamianie
takiego
orzeczenia
pozostającego w
ramach
wyznaczonych
przez
ustawodawcę,
jako
naruszającego
niezawisłość
sędziowską jest
niedopuszczalnym
i
nieakceptowalnym
stwierdzeniem,
w żaden sposób
nieuprawnionym.
Świadczy
jedynie o próbie
pozamerytorycznego
oddziaływania
na Sąd
odwoławczy w
celu uzyskania
oczekiwanego w
zakresie
wymiaru kary
orzeczenia. Sąd
Apelacyjny w
składzie
rozpoznającym
apelację
zdecydowanie
odrzuca tezę
wynikającą z tej
części
argumentacji
prokuratora,
jako wysoce
niestosowną.

W tej konkretnej
sprawie Sąd
Apelacyjny z
pełnym
przekonaniem
stwierdza, że
tak nie jest,
jak sugeruje to

prokurator i dlatego apelacja nie została uwzględniona.

Jest tak tym bardziej, że choć skarżący kładzie główny nacisk na okoliczności obciążające, to nie sposób przeoczyć, że nie docenia czy wręcz bagatelizuje podkreślane przez Sąd meriti okoliczności uwzględnione na korzyść oskarżonego.

Wszak oskarżony zgłosił się samodzielnie do organów ścigania. Fakt ten dostrzega apelujący, ale podkreśla, że planowano uruchomienie procedury ścigania oskarżonego.

Oczywistym jest jednak, że ponieważ stawił się on na policji takiej procedury nie uruchomiono, a sprawa go dotycząca zakończyła się jego przesłuchaniem i skierowaniem aktu oskarżenia

do Sądu.
Oskarżony przyznał się do stawianych mu zarzutów, w tym do takich, co do których pokrzywdzeni nie zawiadomili, że stali się ofiarami przestępczego zachowania. I znów apelujący podnosi, że organy ścigania miały wiedzę o tych zdarzeniach z wyjaśnień D. K.. Rzec jednak w tym, że oskarżony o tym wiedzieć nie mógł, nie mógł wiedzieć, co wyjaśnił jego kolega. Zatem nie można lekceważyć czy umniejszać znaczenia jego relacji, w których przyznaje się do zarzucanych mu czynów. Nawet, jeśli w pewnych fragmentach podawał, że nie pamięta szczegółów to jednak stwierdzał, że tak być mogło. Istotne jest wszakże, że w toku rozprawy przyznał się do wszystkich czynów i nie zasłaniał się

niepamięcią.
Sąd zaś winien
mieć na
względzie
wszystkie istotne
okoliczności
dotyczące
zachowania
oskarżonego i
tak też tenże
Sąd postąpił.
Nie można nie
deprecjonować
znaczenia
przyznania się
do winy i
wyrażenia
skruchy przez
sprawcę
przestępstwa.
Przyznanie się
sprawcy
sprawia, że cele
postępowania
zostają
osiągnięte
jeszcze przed
wydaniem
wyroku, bo
przyznając się
oskarżony sam
siebie potępia
i żałuje swego
czynu, co jest
przejawem
dążenia do
poprawienia się,
to zaś jednym
z prewencyjnych
celów
postępowania.
(wyrok SA w
Krakowie z
6.06.2019 r., II
AKa 76/19, LEX
nr 2757814).

Konkludując
stwierdzić
należy, że choć

<p>kary jednostkowe i kara łączna wymierzone oskarżonemu są łagodne to w przekonaniu Sądu Apelacyjnego nie są rażąco łagodne i w związku z tym wyrok kwestionowany apelacją prokuratora utrzymano w mocy, nie uwzględniając skargi oskarżyciela publicznego.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O _____ zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I i II części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku w zakresie wymierzonych kar jednostkowych i wymierzenie odpowiednio za czyny opisane w pkt 1 i 11 kar po 3 lata pozbawienia wolności, skutkujących zmianą pkt 111 części dyspozytywnej wyroku i wymierzenie kary łącznej 4</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

lat i s miesięcy pozbawienia wolności.				
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
Skoro Sąd Apelacyjny nie został przekonany argumentacją skarżącego, że oskarżony nie zasługiwał na nadzwyczajne złagodzenie wymierzonych mu kar jednostkowych oraz że kara łączna jest rażąco łagodna, tym samym należało uznać wniosek apelującego za niezasadny.				
	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo				

zasadny albo niezasadny				
Wniosek				
	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny			
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
	0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
	1.1.		# art. 439 k.p.k.	
	Zwiąże o powodach uchylenia			
	2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
	Zwiąże o powodach uchylenia			

	3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
	Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
	4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
	Zwięźle o powodach uchylenia			
	0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
	0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
	6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych oparto na podstawie art. 634 k.p.k. i w zw. z art. 627 k.p.k. oraz art. 636 k.p.k. a także art. 8, art. 2 ust. 1 pkt. 4 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z póź.zm.	
7. PODPIS		
SSA Jerzy Skorupka SSA Wiesław Pędziwiatr SSA Artur Tomaszewski		

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1.	
Podmiot wnoszący apelację	Prokuratura Rejonowa Dla Wrocławia-Krzyki Zachód	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	Pkt I, II, III części rozstrzygającej.

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	Zmianę